

Wijn bij het water

André F. Troost

wijn
bij
het

water

medicijn voor een vrolijk hart

BOEKENCENTRUM

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

www.uitgeverijboekencentrum.nl

Ontwerp omslag en binnenwerk: Flashworks^{nl} - Kampen

ISBN 978 90 239 7058 3

NUR 713

© 2016 Uitgeverij Boekencentrum, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Wijn bij het water	8	Krachtbron	64
Beloning	12	Lekker eten	68
De beroerde bidder	16	Mijn vriend Ervaring	74
Beweging	22	Niet gekwetst	78
De eekhoorn en de olifant	26	Pleisterplaats	82
De vleugel van de muziek	30	Staar je niet blind!	86
Geluk of ongeluk	34	Tegenwoordigheid van Geest	92
Genade	38	Verdronken	96
Grote Geallieerde, kom!	42	Waardevast	100
Je kunt de boom uit	46	Weg door het water	104
Je zus leeft	52	Wonder bijzonder	108
Kinderslot	60	Gedragen	112

Voorwoord

Dat je van tijd tot tijd water bij de wijn moet doen, dat weten we maar al te goed.

Zonder compromissen komt een mens niet door het leven.

Dat je ook af en toe wijn bij het water moet doen, is minder bekend.

Veel mensen lusten best een lekker wijntje.

Er zijn er die zich er zelfs aan te buiten gaan, met alle gevolgen van dien.

Weinig mensen verstaan de kunst om met mate wijn bij het water te doen.

Hoe dan ook, dit boekje bevat een medicijn voor een vrolijk hart.

Voor het geval het alledaagse water wat smakeloos dreigt te worden, wordt ons sprankelende wijn aangereikt.

Proef – en ervaar dat het water van alledag een verrukkelijke drank wordt, dankzij de wijn die de Grote Wijngaardenier ons biedt.

Wijn bij het water

Geheel tegen mijn principes in ga ik u adviseren eens wat meer wijn te gebruiken.

Nee, ik ben niet van de 'blauwe knoop', maar ik heb wel zo veel ellende gezien in verband met overmatig alcoholgebruik, dat ik niet onbekommerd een lans ga breken voor het consumeren van alcoholica. Drank maakt meer stuk dan... – enfin, u weet het.

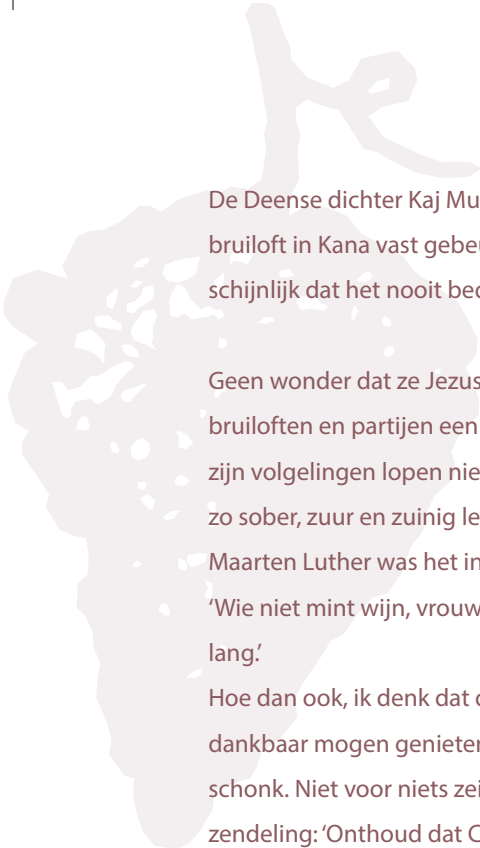
Dat ik u toch adviseer zo af en toe eens wat meer wijn te nuttigen, dank ik aan een aardig versje van Toon Hermans. Blijkbaar gaat het over een pril huwelijksprobleem. Mevrouw en mijnheer – zo stel ik me voor – zagen weliswaar in elkaar de ware, maar na de wittebroodsweken ont-popt de ware zich af en toe als een 'nare', als u begrijpt wat ik bedoel. Kan gebeuren.

Om de boel nu niet te laten escaleren, wendt de jonggehuwde, 'een verse bruid uit Nieuwenhagen', zich tot een pater in Limburg, die ondanks zijn celibataire leefwijze toch met kennis van zaken over het huwelijk blijkt te kunnen spreken. Deze bruine pater is een 'halve psy-chiater'. En nu komt wat ik bedoel – mevrouw krijgt niet het advies een beetje water bij de wijn te doen, maar het omgekeerde: wat wijn bij het water te doen. Brillant, zo'n advies: 'U moet', zo sprak de pater toen, 'een scheutje wijn bij 't water doen.'

Een scheutje wijn bij het water.

Jezus was daar heel goed in. Hij zag op een bruiloft in Kana in Galilea zelfs kans om veel meer dan een scheutje wijn in het water te doen: Hij maakte van al het water de beste wijn die men daar ooit geproefd had.

De Deense dichter Kaj Munk zei dat de geschiedenis van Jezus op de bruiloft in Kana vast gebeurd moest zijn: 'Het verhaal klinkt zo onwaarschijnlijk dat het nooit bedacht kan zijn.'

Geen wonder dat ze Jezus vanwege zijn liefde voor het bijwonen van bruiloften en partijen een vraat en een wijnzuiper noemden. Velen van zijn volgelingen lopen niet eens de kans ooit zo genoemd te worden, zo sober, zuur en zuinig leven ze... Voor de bekende kerkhervormer Maarten Luther was het in elk geval een extra argument om te stellen: 'Wie niet mint wijn, vrouw en gezang, die blijft een dwaas, zijn leven lang.'

Hoe dan ook, ik denk dat de les van Kana in elk geval ook is dat wij dankbaar mogen genieten van al het goede dat de Schepper ons schonk. Niet voor niets zei een Filippijnse christen ooit tegen een zending: 'Onthoud dat Christus de wijn van de vreugde deelde met zijn vrienden op de bruiloft te Kana, eer Hij bij het laatste avondmaal de wijn van het lijden met hen dronk.'

Terug naar de verse bruid uit Nieuwenhagen, die bij de pater haar
nood zat te klagen.

Mocht u zich in haar trieste toestand herkennen, schroom dan niet de
raad van de pater op te volgen.

Franciscus van Assisi zei het ook al: 'Breng vreugde waar verdriet is,
vrede waar onmin is, vergeving waar wrok schuilt.'

Doe geen water bij de wijn.

Doe wijn bij het water.

Beloning

'Zij die geloven worden beloond!'

Het stond er werkelijk, ergens naast de deur van
een kerk in Maastricht, in witte krijtletters.

Zou het waar zijn dat zij die geloven, worden beloond?

Allereerst maar even heel nuchter blijven: ze kunnen zo veel op kerkmuren kalken...

Soms is het zinvol. Soms onzin. Hooguit leuk, maar niet meer dan dat.

Op een bord bij een Amerikaanse kerk stond ooit in de maand november te lezen:

'Kom nu naar de kerk, vermijd de kerstdrukte!'

Aardige reclame, maar meer ook niet.

Indringender lijkt me de vraag die indertijd werd aangebracht op een bord dat voor een kerk was neergezet. Op dat bord stond met een dik uitroep-teken: 'Jezus is het antwoord!'

Later had iemand anders daar blijkbaar onder geschreven: 'En wat was de vraag?'

Goede vraag!

Weten we eigenlijk nog wel waar de kerk, het evangelie, een antwoord op is? Niet op elke vraag. Op de vraag naar het waarom, krijg je nooit een antwoord. Maar misschien krijg je wel een antwoord op de vraag wie er uiteindelijk door God worden beloond... Daar wil die uitspraak op die Maastrichtse kerk in elk geval een antwoord op zijn: 'Zij die geloven worden beloond.' Maar – ik blijf doorvragen! – hoe sterk moet je dan in je geloofsschoenen staan? En welke beloning wacht je dan? Is die afhankelijk van de hoeveelheid geloof die je had?

Lastige vragen.

Ik heb op dit soort vragen nog nooit heldere antwoorden gelezen. Niet op kerkmuren. Zelfs in heel veel kerkboeken niet.

Maar wel in de Bijbel!

Opvallend vaak spreekt Jezus over dienstknechten die loon naar werken ontvangen. In verschillende gelijkenissen komt die gedachte naar voren. Merkwaardig: niet zozeer degenen die geloofd hebben, maar degenen die de Meester metterdaad hebben gediend, die zullen ter beloning het eeuwige leven ontvangen!

Nu zou je daarom heel eenvoudig kunnen concluderen: het gaat dus helemaal niet om ons geloof, maar alleen om onze goede daden! Maar zo gemakkelijk kom je van de Bijbel niet af. Op meer dan één plaats in de Bijbel gaat het net zo goed over de waarde van het geloof. 'Wie geloofd hebben en gedoopt zal zijn, die zal zalig worden.' Je moet dus eigenlijk wel tot de conclusie komen dat het een optelsom is: je moet geloven, gedoopt zijn en bovendien in voldoende mate God, Jezus en je naaste hebben liefgehad en gediend – dan wacht je in het hiernamaals een rijke beloning: het eeuwige leven met alles erop en eraan.

Ik ben bang dat ik inderdaad geen andere conclusie kan trekken.

Bang?

Ja, want wie kan dat complete pakket aan voorwaarden tot toelating in de

hemelse heerlijkheid realiseren? Ik niet! Je doet je best, dat wel – maar het is zelfs maar de vraag of je daar ooit een magere voldoende voor haalt.

‘Zij die geloven worden beloond.’

Zou het toch waar zijn? Ik denk het wel.

Geloven is: vertrouwen.

Geloven is niet: op jaarbasis zo veel keer naar de kerk gaan plus zo veel keer bidden plus zo veel keer de Bijbel lezen. Wie dat ‘geloven’ noemt, begrijpt niet waar het in de Bijbel over gaat.

Geloven is: vertrouwen. Erop vertrouwen dat God je liefheeft en al jouw (soms compleet mislukte) inspanningen zal belonen, ondanks al je falen, ondanks al je missers – dankzij wat zijn Zoon ooit deed voor ons.

In die zin is het nog waar ook: zij die geloven worden beloond. Als dank voor hun vertrouwen.

Kun je dat nog een ‘beloning’ noemen?

In de kerk noemen we dat veel liever: genade.

